

Men skal vi se på aftalen også ud fra rent praktiske ting, hvad den betyder for almindelige mennesker, er det også godt, at vi nu får en traktat, en associeringsaftale, som sikrer samkvemmet for almindelige mennesker, som sikrer den fri varebevægelse eller i hvert fald rammerne for den fri varebevægelse, som sikrer nogle principper for arbejdskraftens bevægelighed, hvor vi bl.a. slår fast, at der ikke må ske diskrimination, som sikrer etableringsretten hos hinanden, og som også nærmere sikrer samarbejdet inden for de økonomiske rammer og det finansielle samarbejde.

For hvad er det, vore kolleger i de baltiske lande har at slås med? Det er jo at gøre op med det kommunistiske arvegods, og det er et kæmpearbejde, en kæmpeudfordring, de står over for. I den udstyrkning, vi fra Danmarks og fra EU's side kan medvirke til at løse de problemer, da gør vi noget for stabiliteten, og da gør vi noget for freden, og det vil denne associeringsaftale yderligere underbygge.

Jeg synes også, at det er værd at være opmærksom på, at på nogle af de områder, hvor vi lever lidt i frygt, også for vore egne borgere – det gælder bl.a. den nukleare sikkerhed – er der med aftalen nu etableret et samarbejds mønster. Det gælder også i spørgsmålet om bekæmpelse af kriminalitet, narkotikahandel, hvidvaskning af penge og lignende.

Så alt i alt må vi sige, at aftalen er god. Den sikrer en fremtidig udvikling, hvor vi kan komme hinanden endnu tættere, og hvor vi forhåbentlig til sidst kan ende med at være medlem af det samme fællesskab.

Så vi kan tilsige al positiv medvirken til ratifikationen af denne aftale, og vi vil også gerne medvirke til, at det sker så hurtigt som overhovedet muligt, for vi ønsker at sende det signal til vore kolleger i de baltiske lande, at de er velkomne i De Europæiske Fællesskaber.

Anne Baastrup (SF):

Disse associeringsaftaler er som bekendt en væsentlig del af den føroptagelsesstrategi, som EU har lagt for en kommende udvidelse. Derfor er aftalerne vigtige, og derfor må det være passende at sætte dem ind i en samlet ramme.

De baltiske lande befinder sig i en meget vanskelig situation. Som tidligere Sovjetstater har de kun eksisteret som selvstændige lande i ganske få år, og derfor slås de naturligvis med alle de problemer, der følger med at opbygge nye demokratiske stater.

Hertil kommer den noget usikre placering og forholdet til deres store russiske nabo og for et par af dem deres store russiske mindretal. På disse to områder adskiller de sig fra de øvrige lande, som EU har indgået associeringsaftaler med.

I lighed med de øvrige østeuropæiske lande har de problemer med at omstille deres økonomier fra planøkonomi til markedsøkonomi med deraf afledte massive sociale problemer, store miljøproblemer og dødsensfarlige atomkraftværker.

Det er i den ramme, associeringsaftalerne skal ses. De skal hjælpe de baltiske lande til at opbygge deres demokratier, de skal placere dem i et tæt og ligeværdigt samarbejde med de vestlige lande.

De skal udformes, så problemerne i forhold til Rusland og de russiske mindretal reduceres. De skal medvirke til at sikre den nødvendige massive hjælp til at omstille deres økonomier på en måde, så de sociale problemer reduceres, miljøproblemerne løses og der findes bæredygtige energipolitiske alternativer til de potentielle atomkatastrofer. Set i det lys må det konstateres, at associeringsaftalerne langtfra lever op til de forventninger, man med rimelighed kunne stille til dem.

For det første er det klart trods alle de fine ord i aftalerne, at aftalerne bygger på den illusion, at det er ligeværdige parter, der har forhandlet. Reelt er det EU, der har sat dagsordenen, og EU har hverken givet nok eller forlangt tilstrækkeligt. De baltiske lande får ved aftalerne en kontrolleret adgang til det fælles marked på EU's betingelser.

Man har ikke i tilstrækkelig grad lagt vægt på det fundamentale hensyn, vi alle må tage, hvis vi skal sikre en stabil grundlæggende udvikling for de baltiske landes demokrati, en bæredygtig udvikling, alt, hvad der gælder miljøet, og hvad der gælder de sociale vilkår for de tidligere Sovjetstater.

Efter SF's opfattelse er der ikke taget tilstrækkeligt hensyn til den viden, som burde være almen, nemlig at de baltiske lande har brug for at beskytte deres produktion. Der tales ganske vist i aftalen om en toårig undtagelsesbestemmelse under helt særlige omstændigheder. De to år er ikke engang tilstrækkeligt til at opbygge en peanutproduktion.

Når en økonomisk kæmpe som EU forhandler, kunne den godt tage nogle anderledes langsigtede hensyn til opbygningen af de baltiske